

Sygn. akt I C 2143/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLIEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny:

w składzie:

Przewodniczący : SSR Anna Ogińska-Łągiewka

Protokolant: Monika Sobczyńska

po rozpoznaniu w dniu 5 maja 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa U. Ł.

przeciwko (...) S.A. w W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

orzeka:

1. pozbawia wykonalności w części tytuł wykonawczy w postaci: nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 19 lipca 2002 roku, sygn. akt I Nc 4305/02, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności w dniu 17 grudnia 2002 roku, tj. w zakresie odsetek ustawowych od kwoty 1.629,08 zł. za okres od dnia 18 grudnia 2002 roku do dnia 27 grudnia 2009 roku;
2. oddala powództwo pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki U. Ł. kwotę 477,77 zł. (czterysta siedemdziesiąt siedem złotych 77/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. I C 2143/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 8.08.2013 r. powódka U. Ł. wniosła przeciwko (...) S.A. w W. o pozbawienie w części wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 19.07.2002 r. w sprawie o sygn. akt I Nc 4305/02, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 14.02.2013 r., tj. w zakresie odsetek od kwoty 1.629, 08 zł za okres od dnia wymagalności do dnia 7.08.2010 r., a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że prowadzona jest przeciwko niej egzekucja komornicza w oparciu o tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 14.02.2013 r. Od zasądzonej należności Komornik wyliczył odsetki na kwotę 2.323, 97 zł za okres od dnia wydania nakazu do dnia zapłaty i co do tak wyliczonych odsetek prowadzi egzekucję. Roszczenie o odsetki uległo natomiast 3-letniemu przedawnieniu (pозew – k. 1-2).

W odpowiedzi na pozew pozwany uznał powództwo w części, tj. co do żądania pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w zakresie odsetek od kwoty 1.629, 08 zł za okres od dnia 18.12.2002 r. do dnia 27.12.2009 r., wnosząc o oddalenie powództwa w pozostałym zakresie, a także zwrot na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, iż przedawnieniu uległy odsetki za okres od 18.12.2002 r. (tj. od uprawomocnienia się orzeczenia) do dnia 27.12.2009 r. - trzy lata wstecz przed złożeniem wniosku o nadanie klauzuli na rzecz pozwanego, która to czynność przerwała bieg terminu przedawnienia (odpowiedź na pozew – k. 21-24).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwem z dnia 6.06.2002 r. (...) S.A. złożyła w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu przeciwko U. Ł. pozew o zapłatę kwoty 1.638, 88 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zwrot kosztów procesu. Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu nakazał pozwaną, aby zapłaciła powodowi dochodzoną pozwem kwotę wraz z ustawowymi odsetkami, a także kosztami procesu w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu, bądź aby wniosła w tym terminie do Sądu sprzeciw (akta sprawy I Nc 4305/02). Postanowieniem z dnia 17.12.2002 r. ww. nakazowi zapłaty nadana została klauzula wykonalności (k. 26).

W dniu 13.06.2003 r. Komornik Sądowy Rewiru I przy Sądzie Rejonowym w Lublinie umorzył postępowanie egzekucyjne toczące się przeciwko U. Ł.. W uzasadnieniu wskazał, że w toku postępowania stwierdzono, iż dłużniczka od początku roku przebywa poza granicami kraju, przed wyjazdem od pięciu lat nie pracowała i nie pozostawiła majątku ruchomego (k. 27).

Pismem datowanym na 28.12.2012 r. (...) S.A. w W. wniósł do Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu o nadanie klauzuli wykonalności wskazanemu wyżej nakazowi zapłaty z zaznaczeniem przejścia uprawnienia na jego rzecz w związku z zawartą z poprzednim wierzycielem umową przelewu wierzytelności, a także o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania (k. 28-29). Postanowieniem z dnia 14.02.2013 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu nadał klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 19.12.2002 r. wydanemu w sprawie o sygn. akt I Nc 4305/02 na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. (k. 31).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dołączonych do akt sprawy i wskazanych wyżej dokumentów, a także dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu (sygn. akt I Nc 4305/02), których prawdziwość i wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu, a także nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

W toku niniejszego postępowania powód domagał się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego stanowiącego nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w zakresie odsetek od kwoty 1.629, 08 zł za okres od dnia wymagalności do dnia 7.08.2010 r. podnosząc w stosunku do nich zarzut przedawnienia.

W myśl przepisu art. 840 § 1 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli:

- 1) przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście;
- 2) po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które

nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie;

3) małżonek, przeciwko któremu sąd nadał klauzulę wykonalności na podstawie art. 787, wykaże, że egzekwowane świadczenie wierzycielowi nie należy się, przy czym małżonkowi temu przysługują zarzuty nie tylko z własnego prawa, lecz także zarzuty, których jego małżonek wcześniej nie mógł podnieść.

Artykuł 840 § 1 pkt 2 stwarza podstawę do zwalczania tytułu wykonawczego w przypadku, gdy już po powstaniu tytułu egzekucyjnego zaszły zdarzenia prowadzące do wygaśnięcia zobowiązania lub wskutek których zobowiązanie nie może być egzekwowane. W oparciu o regulacje materialnoprawne w literaturze rozróżnia się zdarzenia zależne od woli stron (np. spełnienie świadczenia, potrącenie) oraz niezależne od woli stron (m.in. przedawnienie roszczenia, niemożność świadczenia wskutek okoliczności, za które dłużnik nie odpowiada) – por. np. uchwała SN z dnia 14 października 1993 r., III CZP 141/93, OSNC 1994, nr 5, poz. 102; uchwała SN z dnia 30 lipca 1974 r., III CZP 44/74, OSNC 1975, nr 5, poz. 78. Niewątpliwie zatem przedawnienie wierzytelności stwierdzonej tytułem wykonawczym może stanowić podstawę powództwa z art. 840 § 1 k.p.c. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30.07.2010 r., sygn. akt VI ACa 53/10).

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy wskazać w pierwszej kolejności należy, że w odpowiedzi na pozew pozwany uznał powództwo w części, tj. co do żądania pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w zakresie odsetek od kwoty 1.629, 08 zł za okres od dnia 18.12.2002 r. do dnia 27.12.2009 r.

Sąd zważył, że uznanie powództwa jest czynnością procesową przewidzianą w art. 213 § 2 k.p.c. Czynność ta wiąże Sąd, jeżeli nie jest sprzeczna z prawem, zasadami współzycia społecznego i nie zmierza do obejścia prawa. Ocena, czy zachodzi jedna z wymienionych przesłanek niedopuszczalności uznania powództwa, powinna nastąpić w zasadzie wyłącznie w świetle materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy.

Uznanie powództwa, jako odnoszące się zarówno do podstawy prawnej, jak i faktycznej zgłoszonego żądania, stanowi akt dyspozycyjny, lecz o ograniczonym znaczeniu, mianowicie podlega kontroli co do jego zgodności z obowiązującym stanem prawnym i obiektywnie istniejącym stanem faktycznym. Spełnienie tego wymogu kontroli powinno być poprzedzone wyjaśnieniem w niezbędnym zakresie elementów stanu faktycznego i właściwej w świetle przepisów prawa materialnego podstawy zgłoszonego i uznanego żądania. Dopiero wynik takich prawidłowo dokonanych czynności pozwala na rozeznanie w okolicznościach sprawy w rozumieniu powołanego przepisu art. 213 § 2 k.p.c. i stanowi dostateczną podstawę do wyrażenia oceny co do znaczenia, jakie może odegrać akt uznania pozwu (wyrok Sądu Najwyższego z 14 września 1983 r. III CRN 188/83, niepublikowany).

W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie uznanie powództwa należało uznać za skuteczne. Brak jest bowiem przepisu, który w tym przypadku zabraniałby dokonania tej czynności, czynność ta nie była nadto sprzeczna z zasadami współzycia społecznego i nie zmierzała do obejścia prawa.

Wskazać w tym miejscu należy, że zgodnie z art. 125 § 1 k.c. roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również roszczenie stwierdzone ugodą zawartą przed sądem albo przed sądem polubownym albo ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez sąd, przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenia okresowe należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu. W myśl art. 123 § 1 bieg przedawnienia przerywa się: przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia; przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje; przez wszczęcie mediacji. Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo (art. 124 § 1 k.c.). Na mocy art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. Podkreślić należy, że będące przedmiotem niniejszej sprawy roszczenie o odsetki jest roszczeniem okresowym należnym w przyszłości, tj. po dniu

uprawomocnienia się orzeczenia, a zatem ulega trzyletniemu terminowi przedawnienia. Skoro zaś bieg tego terminu może ulegać przerwaniu, to wskazać należy że przerwanie takie nastąpi m.in. poprzez złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, bez względu na to, czy dotyczy on sądowego czy pozasądowego tytułu egzekucyjnego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 004 roku, sygn. akt II CK 276/04, opubl. Lex nr 284135).

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy Sąd zważył, że nakaz zapłaty, którego pozbawienia wykonalności w części dochodzi powód, został wydany w dniu 19.07.2002 r. i stał się prawomocny z dniem 17.12.2002 r. (k. 26). Wobec powyższego uznać należało, że termin przedawnienia zaczął swój bieg z dniem 18.12.2002 r., tj. z dniem następnym po uprawomocnieniu się orzeczenia. W okresie od dnia 18.12.2002 r. do dnia 27.12.2012 r. nie została podjęta żadna czynność, przedsięwzięta w celu dochodzenia, ustalenia, zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Zdarzeniem, które przerwało bieg przedawnienia w niniejszej sprawie było złożenie przez powoda – nowego wierzyciela, wniosku o nadanie klauzuli wykonalności przedmiotowemu nakazowi zapłaty, z zaznaczeniem przejścia uprawnień na jego rzecz, co nastąpiło w dniu 28.12.2012 r.

Mając na uwadze powyższe uznać należało, że skoro wniosek o nadanie klauzuli wykonalności przerwał bieg terminu przedawnienia, to roszczenie odsetkowe jest przedawnione w zakresie odsetek przysługujących w okresie powyżej trzech lat wstecz od dnia, w którym został wniesiony wniosek o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz powoda, co oznacza, że trzyletniemu terminowi przedawnienia uległo żądanie odsetkowe od zasądzonej kwoty w okresie od dnia 18.12.2002 r. do dnia 27.12.2009 r. W pozostałym zakresie roszczenie odsetkowe nie uległo przedawnieniu. Bieg terminu przedawnienia został bowiem przerwany w dniu 28.12.2012 r., zaś pozew w niniejszej sprawie wniesiony w dniu 8.08.2013 r. Powództwo w pozostałym zakresie podlegało zatem oddaleniu.

Wobec powyższego, na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., zasadnym było pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w zakresie odsetek ustawowych od dochodzonej kwoty za okres od dnia 18.12.2002 r. do dnia 27.12.2009 r., tj. w zakresie w jakim roszczenie odsetkowe stwierdzone orzeczeniem Sądu uległo przedawnieniu.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w punkcie 1 i 2 wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 100 k.p.c., wobec częściowego jedynie uwzględnienia powództwa. Zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu wyrażoną w art. 100 k.p.c. każda ze stron ponosi koszty procesu w takim stopniu, w jakim przegrała sprawę. W niniejszej sprawie wartość przedmiotu sporu określona została na 1.689, 00 zł. Suma odsetek, które uległy przedawnieniu wyniosła natomiast 1.407, 65 zł. Sąd rozliczył zatem koszty procesu, ustalając zasadę, że powódka wygrała niniejsze postępowanie w 83 %, zaś pozwany w 17 %.

Poniesione przez strony koszty procesu ogółem wyniosły 1.319, 00 zł. Na poniesione przez powódkę koszty procesu składają się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 85, 00 zł, opłata od pełnomocnictwa w wysokości 17, 00 zł oraz koszty zastępstwa procesowego profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 600, 00 zł. Na koszty poniesione przez pozwanego składają się zaś: koszty zastępstwa procesowego profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 600,00 zł oraz koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17, 00 zł.

Zgodnie więc z powyższym powódce należą się od pozwanego koszty procesu w wysokości 477, 77, 00 złotych (1.319 x 83 % = 224, 23, 702 – 224, 23 = 477, 77 zł).

Wobec powyższego, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 100 k.p.c., Sąd orzekł jak w punkcie 3 wyroku.

(...)